

Tunnistaminen

Puunmyötäisen pakurikasvannaisen pinta on mureneva ja väriltään pikimusta. Pakurin sisäpinta on väriltään kahvinruskea, oranssinvivahteinen ja koostumukseltaan korkkimainen. Talvella jäätyneen pakurin irrottaminen saattaa vaatia enemmän töitä, mutta yleensä kasvannainen irtoaa puusta suhteellisen kevyesti napauttamalla.

Pakuri on helppo tunnistaa ja lajikkeesta on käytännössä mahdoton erehtyä. Välillä pahkat (epämuodostumat puiden rungoilla) näyttävät kaukaa pakureilta, mutta lähempää tarkasteltuna eron huomaa aina selkeästi. Moni ehtii kuitenkin innostua turhaan kookkaista pahkoista luullessaan näitä puun kasvuhäiriöitä pakureiksi. Keskeisenä erona pakurin ja pahkan välillä on pakurikasvannaisen pikimusta, poltetun hiilen värinen ulkokuori ja selkeästi pahkaa pehmeämpi koostumus. Pahka on puun oma kasvuhäiriö ja muodostuu puusolukosta.

Mustapintaiset koivunkäävät kuten kantokääpä (*Fomitopsis pini-cola*) tai arinakääpä (*Phellinus igniarius*) saattavat aluksi hämätä kokematonta pakurinmetsästäjää. Näiden kääpien rakenne on kuitenkin pileaattinen eli sienten lakillinen itiöemä on ylä- ja alapinnaltaan erilainen ja ulkonee alustastaaan kaviomaisesti, lippamaisesti, kynsimäisesti, jalallisena tai jalattomasti. Harvinaisempina pakuria etäisesti muistuttavina metsän ilmestyksinä mainittakoon pikipallosieni (*Daldinia concentrica*), karstasyylä (*Kretzschmaria deusta*) ja ainoastaa Pohjois-Amerikassa esiintyvä ”black knot” (*Dibotryon morbosum*) [3].

Kolme yksinkertaista nyrkkisääntöä pakurin tunnistamiseen:

- 1) Tunnista isäntäpuu. Pakurikasvannaiset kasvavat pääasiassa koivujen kyljillä. Esiintymät muilla lehtipuilla ovat harvinaisia.
- 2) Varmistu muodosta. Pakurikasvannainen on muodoltaan puunmyötäinen ja epäsymmetrinen, eikä sillä ole yleisille koivulla eläville kääville tyypillistä ”lippaa” tai ulkoisesti näkyvää pillistöä.
- 3) Varmistu materiaalista. Pakuri irtoaa puusta suhteellisen helposti, eikä se ole läheskään yhtä kovaa materiaalia kuin puuaineksesta koostuva pahka.





Ainut pakurikasvannaista etäisesti muistuttava möhkyrä on koivujen kyljillä esiintyvä pahka. Kuvassa vasemmalla hiilenmustalla ulkokuorella varustettu pakuri ja oikealla kookas pahka.



Useilla käävillä on musta ulkopinta, mutta esimerkiksi kuvan kantokääpää (*Fomitopsis pinicola*) ei voi sekoittaa pakuriin sen selkeään vaalean pillistön ja lippamaisen rakenteen vuoksi.

Pakurin kerääminen

Pohjoisen pyyntikulttuurimme on pitkään pohjautunut arvostavaan asenteeseen metsää ja luontoa kohtaan. On hyvä tapa kunnioittaa usein kymmeniä vuosia vanhoja pakurikasvannaista asennoitumalla keruuretkille riistämisen sijaan pyytämistä lähempänä olevan mielentilan kautta.

Pakuri on auttanut ihmisiä parantamaan terveyttään, hoitamaan vaivojaan ja hallitsemaan tulta tuhansien vuosien ajan. Toivon mitä nöyrimmin kaikilta pakuria luonnosta kerääviltä ihmisiltä hauskaa muoti-ilmiötä syvempää kunnioitusta tätä perinteistä rohdosta kohtaan.

Venäjällä puut ovat kärsineet monin paikoin pahoja vaurioita vastuuttoman keruutoiminnan seurauksena. Tämä voi aiheuttaa haitallisia kerrannaisvaikutuksia koko ekosysteemin toimintaan. Yleisesti haluan kärjistetysti korostaa, että koko puuta ei ole tarpeellista kaataa, jotta saisit talteen kylkeä komistavan yksittäisen pakurikasvannaisen. Toinen merkittävä ajatus on, että jo yksi keskikokoinen pakuri tarjoaa helposti koko vuoden tarpeet kerääjälleen.

Moni esimerkiksi luulee, että olen itse jatkuvasti metsässä keräämässä pakureita. Tämä ei kuitenkaan pidä paikkansa. Kerään omaan käyttöön yleensä myöhään syksyllä yhden keskikokoisien pakurin, joka riittää koko vuoden henkilökohtaisiin tarpeisiini vallan mainiosti.

Välillä metsässä liikkuessani huomaan, että koivuista on kerätty pieniä, nyrkinkokoisia pakureita talteen. Tuolloin mieleeni pomp-paa usein vertauskuvallisesti tilanne, jossa iäkäs kalamies seuraa vierestä, kun juuri lähikoskeen istutettu kirjolohi haavataan satunnaisen sunnuntaikalastajan toimesta kotiin ruoaksi.

Pienet pakurit on hyvä jättää metsään ”kypsymään” ja keskittyä iäkkäämpien pakureiden keräämiseen, vaikka pientenkin kasvannaisten löytäminen saattaa toki alkuun tuntua innostavalta. Yleisesti laadukkaimpina pakureina pidetään iäkkäitä, 20–25 vuotta vanhoja kasvannaista. Tyypillisesti pakurikasvannaisten esiintyvät yli 40 vuotta vanhoilla koivuilla.



Vasemmalla ja yllä: Pahkoja. Alla aukeaman ainut pakuri, jonka hiilenmusta ja mureneva pinta eroaa selkeästi pahkoista.



Viisi nyrkkisääntöä kääpien keräämiseen

- Älä irroita kääpiä puista turhaan.
- Älä vahingoita puita, kun keräät kääpiä, vaan irroita käävät siististi, asianmukaisia välineitä hyödyntäen.
- Älä kerää kääpiä turhaan yli omien tarpeittesi.
- Varmistu, että tunnistamasi kääpä kuuluu jokamiehenoikeuksien piiriin, eikä ole uhanalainen lajike. Pyydä tarvittaessa lupa metsänomistajalta, jos et liiku omilla maillasi.
- Kerää pakureita vain eläviltä puilta. Pystyyn kuolleissa tai kaatuneissa puissa esiintyvät pakurit menettävät nopeasti aktiivisia ainesosia ja käytön hyöty heikkenee merkittävästi.

Pakurin kerääminen ei kuulu jokamiehenoikeuksien piiriin ja jos haluat kerätä pakureita suoraan luonnosta, tulee sinulla olla siihen maanomistajan lupa. Pahkojen keräämisestä on langetettu sakkotuomioita ja pakurin luvaton kerääminen on samaan tapaan rangaistava teko.



Venäjällä pakurin keräämistä on harjoitettu elinkeinollisesta näkökulmasta pidempään kuin missään muussa maassa. Pakurin keräämisestä on tehty huomioita, jotka pätevät hyvin myös muissa maissa tehtyihin havaintoihin. Alla tyypillisiä pakurin kerääjille ja pakkaajille Venäjällä annettuja ohjeita.

10 ohjetta pakurin keräämiseen

- 1) Kerää pakureita vain elävistä puista.
- 2) Jätä pienet pakurit metsään kasvamaan.
- 3) Irroita pakuri kirveellä nätisti läheltä puun kuorta.
- 4) Pakuri tulee kuivattaa kosteusprosenttiltaan < 14 % kuivuuteen kasvikuivureissa, jotka toimivat alle 50–60 asteen lämpötiloissa. Pakurin paloittelu noin 5 cm x 5 cm kokoisiksi palasiksi lyhentää kuivatusaikaa.
- 5) Laadukain pakuri kerätään niin, että raaka-aine kyetään kuljettamaan nopeasti kuivatettavaksi ja säilöttäväksi tarkoitukseen hyvin soveltuviin tiloihin.
- 6) Pakuri tulee säilöä kuivissa ja viileissä olosuhteissa. Pakuri on hyvä käyttää vuoden kuluessa keräämisestä.
- 7) Vakuumipakkaaminen pidentää tuotteen säilyvyyttä.
- 8) Pakuri tulee jauhaa juuri ennen pakkaamista teepusseihin tai ilmatiiviisiin pusseihin.
- 9) Mielipiteet vaihtelevat siitä, mikä osa pakurikasvannaisesta sisältää eniten hyödyllisiä yhdisteitä.
- 10) Pakuriuutoksia on helppo valmistaa vesiutosten avulla, mutta alkoholi- tai hiilihappouuttaminen saattaa liuottaa enemmän tiettyjä hyödyllisiä ainesosia.

Pakuri ja jokamiehenoikeudet

Ympäristöministeriön jokamiehenoikeuksia koskevan raportin (5.9.2012, s. 87) mukaan pakurikäätä on kasvutavaltaan sellainen, että sen irrottaminen puuta vahingoittamatta ei ole mahdollista. Tästä johtuen pakurin kerääminen ei ole sallittua jokamiehenoikeuksien piirissä.

Ennen tarkempaa sukellusta jokamiehenoikeuksiin, toivon että kertaat pakurikäävän lisääntymisbiologiaa käsittelevän kappaleen (s. 27–31). Pakurikäätä on sienimaaailman musta lammas, joka eroaa biologian näkökulmasta merkittävästi tyypillisistä käävistä. Tämä tieto on tärkeä jokamiehenoikeuksien oikean tulkitsemisen ja ymmärtämisen kannalta.

Yleisesti voidaan todeta, että käävät ovat luonnonvaraisia sieniä, joten niiden poimiminen on osa jokamiehenoikeutta. Tyypillinen metsässä esiintyvä kääpä on sieni ja sen voi irrottaa puuta vahingoittamatta. Esimerkiksi taulakäävän tai kantokäävän kerääminen kuuluu tämän johdosta jokamiehenoikeuksien piiriin ja voit vapaasti hyödyntää näitä sieniä tarpeidesi mukaan. Poikkeuksen sääntöön tekevät uhanalaiset kääpälalajikkeet. Esimerkiksi äärimmäisen uhanalaisen koppelokäävän (*Grifola frondosa*) kerääminen ei ole sallittua jokamiehenoikeuden nojalla.

Ympäristöministeriön linjauksen mukaan pakuria ei voi käytännössä irrottaa puusta ”käsivoimin”, vaan siihen tarvitaan työkaluja, joten sen irrottaminen voi vahingoittaa puuta. Yleisellä tasolla jokamiehenoikeuksista voidaan nyrkkisääntönä todeta, että jos irrottamiseen vaaditaan luonnossa työkaluja, ei toiminta ole enää jokamiehenoikeuksien piirissä. Huomioi linja lähtökohtaisesti kaikkia kääpiä kerätessäsi.

Saatat törmätä internetin keskustelupalstoilla ympäristöneuvos Pekka Tuunasen vanhaan lausuntoon, jonka mukaan pakurikäätä on biologisesti sieni ja tämän vuoksi sen kerääminen kuuluu juridisesti jokamiehenoikeuksien piiriin, jos puuta ei vaurioiteta kerätessä. Tämä lausunto ei kuitenkaan pidä paikkaansa, koska pakurikäävän näkyvä kasvannainen ei ole itse sieni (itiöemä), vaan sienen aiheuttama kasvannainen.

Keräämisen ajankohta

Pakureita ja eri kääpiä on mahdollista kerätä mihin tahansa vuodenaikaan. Pakureiden irrottaminen kannattaa kuitenkin ajoittaa heinäkuun alun ja marraskuun lopun välille tai toteuttaa heti keväällä, lumien sulettua. Kasvit sitovat itseensä eniten ravinteita keväisin ja syksyisin, jonka lisäksi puista tippuneet lehdet helpottavat varsinkin syksyisin kääpien havaitsemista. Ensimmäisten lumisateiden aikana käävät keräävät päälleen myös helposti tunnistettavan valkoisen ”hatun” ja matalan lumikerroksen peittämässä metsässä on myöhään syksyllä helppo liikkua. Keskellä talvea pakurit ovat usein jäätyneet puuhun kiinni ja riski puun vaurioitumiseen keräämisen yhteydessä on merkittävästi korkeampi kuin keväällä tai syksyllä.

Pakureita esiintyy puiden rungoilla aina maan rajasta iäkkäiden koivujen latvustoissa näkyviin kasvannaisiin. Vaikka olen itse moneneen kertaan suorittanut vaarallisia suorituksia korkealla esiintyvien pakureiden metsästämisiksi, en missään nimessä suosittele oman terveytensä vaarantamista korkealla kasvavien pakureiden keräämiseksi. Puiden korkeammista osista voi kerätä pakureita järkevästi turvavaljaita ja toimintaan soveltuvia työkaluja hyödyntäen.



Keruupaikka ja -korkeus

Metsiköiden reunat, puistokoivut ja hakamaiden koivut saavat yleensä runsaasti valoa, mikä johtaa paksumpien oksien kasvuun ja toisaalta oksien herkempään katkeiluun. Katkenneiden alaoksien arpeumat ovat otollinen kohde pakurikäävni itiöiden tartunnalle, jonka seurauksena pakurikasvannaisia tavataan usein etenkin puiden kylkien itä- tai länsipuolilla. Valoisilla paikoilla esiintyy yleisesti myös enemmän pakkashalkeamia, jotka altistavat puuta herkemmin pakurikääpäinfektioille. Pakkashalkeamat syntyvät, kun puun rungon kerrokset kutistuvat pakkasella eri tahtiin.

Parhaat pakuriapajat löytyvät yleensä vanhoista ja rehevistä lehtimetsistä. Hyvin hoidetusta ja nuoresta koivikosta pakureita saa metsästä usein tyhjän korin kanssa tuntitolkulla. On arvioitu, että luonnonmetsän muuttaminen talousmetsäksi hävittää 80 % kääpälajeista ja että talousmetsissä esiintyy vain noin viidennes luonnonmetsän lajimäärästä [1]. Kosteikot, järvien rannat ja soiden reunamat ovat tyypillisiä ympäristöjä laajoille pakuriesiintymille. Korkealle noussut pohjavesi ja ilman suuri kosteusprosentti ovat myös merkkejä pakurikäävän esiintymiselle otollisesta ympäristöstä. Lähtökohtaisesti on hyvä pyrkiä löytämään alue, jossa puut eivät näytä ”liian terveiltä”. Pakureita esiintyy hieskoivuilla rauduskoivu- ja yleisemmin.

Eri alueilta kerättyjen pakureiden sisältämien yhdisteiden pitoisuuksia on vertailtu vähän, eikä aiheesta ole julkaistu laajempia katsauksia. Suomessa kasvavan pakurin ominaispainossa on noin 10–15 % ero Etälä- ja Pohjois-Suomesta kerätyn pakurin välillä. Pohjoisessa kasvava pakuri on ominaspainoltaan painavampaa, mikä johtuu pääasiassa pakurin sisäosan korkkimaisen ”lahon” pienemmästä määrästä. Myös muissa maissa (ainakin Venäjä ja Kanada) pohjoisemmilla leveyspiireillä kasvavat pakurit sisältävät haastattelemieni kerääjien havaintojen valossa enemmän kahvinruskeaa sisäosaa ja pakurit ovat koostumukseltaan eteläisemmiltä alueilta kerättyjä tiiviimpiä. Tämä voi johtua pohjoisen pakurikasvannaisten erilaisesta kasvuvauhdista tai esimerkiksi kovempien pakkasten aiheuttamista stressitekijöistä, joita vastaan kasvannainen tuottaa enemmän tiettyjä yhdisteitä. Venäjällä on perinteisesti uskottu kaikkein laadukkaimman ja tehokkaimman pakurin kasvavan yli 40 asteen pakkasilla.

Maaperän sisältämien ravinteiden määrä, maaperän pH, isäntäpuun kunto ja mahdolliset laskeuma-alueet ovat vasta pieni lista muuttujista, jotka vaikuttavat pakurin sisältämien yhdisteiden määrään ja kasvannaisen laadullisiin ominaisuuksiin. Käsiini saamiin, suhteellisen suppeiden analyysien valossa näyttäisi siltä, että Kanadasta kerätyissä pakureissa on korkein pitoisuus ainakin kivennäis- ja hivenaineita. Venäläisistä pakuriuutteista taas on analysoitu korkeimmat antioksidanttisuutta indikoivat arvot. Lisätutkimuksia ja laajempia analyysejä kuitenkin tarvitaan rutkasti enemmän, ennen selkeämpien johtopäätösten tekemistä.

Vaikka koivulla kasvavat pakurit ovat selkeästi yleisimpiä, tutkituimpia ja eniten käytettyjä pakureita, voi eri isäntäpuissa kasvavilla pakurikasvannaisilla olla myös erityisiä ominaisuuksia. Siperiassa arvokkaimmat pakurit on perinteisesti kerätty ainoastaan soke-rikoivujen (*Betula lenta*) kyljiltä. Eri isäntäpuiden vaikutuksista pakurin sisältämien yhdisteiden profilliin ei ole tutkittu, mutta omien kokemusteni valossa esimerkiksi lepän ja pihlajan kyljiltä kerätyt pakurit ovat maultaan selkeästi koivunpakuria makeampia (teeksi keitettynä). Varmaa on, etteivät harvinaisemmilta isäntäpuilta kerätyt pakurit sisällä betuliinia, betuliinihappoa tai muita koivun tuohesta pakuriin tiivistyviä tehoaineita. Olisi toisaalta erittäin mielenkiintoista nähdä pakurin kemiallisen koostumuksen vertailutaulukko eri isäntäpuista kerätyistä käävistä.

Venäläinen Leo Libman kertoo pakurin keräämisen perinteistä seuraavaa: ”Lääkintään käytämme nimenomaan elävän koivun rungolla kasvavaa pakuria. Lääkkeisiin käytetään vain koivussa kasvavaa pakuria, joista vain vähintään 1,5 metrin korkeudessa kasvavat pakurit kelpuutetaan.”

Myös eri korkeuksilta kerättyjen pakureiden sisältämien yhdisteiden määrää olisi kansanlääkinnässä huomattujen erojen valossa mielenkiintoista tutkia tarkemmin. Kaikkien kasvien ravinteellinen profiili vaihtelee kasvin eri osista mitattuna ja puiden suuren koon vuoksi on ainakin teoriassa mahdollista, että koivun rungon korkeammassa osissa esiintyisi enemmän aktiivisia yhdisteitä. Tätä kautta latvaa lähempänä elävät pakurit tiivistäisivät itseensä matalalla kasvavia pakureita enemmän vaikuttavia ainesosia ja olisivat sitä kautta efektiivisempiä lääkinnällisiin käyttötarkoituksiin. Aihetta ei ole toistaiseksi tutkittu lainkaan.

Pakurin irroittaminen puusta

Pakurin irroittaminen puusta kannattaa toteuttaa kirurgisen toimenpiteen tapaan tarkasti ja oikeita välineitä hyödyntäen. Moottorisahan tai haulikon (kuulemani räikeimmät tapaukset) sijaan suosittelen käyttämään pakurin irroittamiseen talttaa ja vasaraa, vajjerisaha, oksasaha, pientä kirvestä, vesuria tai isoa kiveä.

Suosittelen myös vahvasti suojalasien käyttöä keräämisen yhteydessä. Pienet pakurin palaset ovat äärimmäisen teräviä ja lentelevät usein ikävästi silmiä kohti kasvannaista irroittaessa. Vaikka olisit muutaman lyönnin verran onnekas, en suosittele että pelaat korttisi pelkästään hyvän tuurin varaan.



Paras aika pakureiden keräämiseen on myöhään syksyllä, jolloin kasvannainen on helppo havaita lehdettömien puiden rungoilta.

Matalalla kasvavat pakurit irtoavat puusta usein kesällä siististi esimerkiksi potkaisuella tai kämmenpohjalla lyömällä. Apuna voi käyttää myös tarkoitukseen sopivaa isoa kiveä, halkoa tai muuta metsästä löytyvää apuvälinettä.

Pakurin pikimustan kuorikerroksen ja kahvinruskean sisäosan alla on yleensä oranssinkeltainen, korkkimaisen höttöinen ”laho”, jota löytyy välillä jopa useiden senttien syvyyteen asti isäntäpuun rungon sisältä. Tämä osio sisältää nykyisten analyysien valossa selkeästi pakurin kuorta ja kiinteää sisäosaa vähemmän tehoaineita, mutta mahdollisesti korkeita pitoisuuksia ainakin lanostaani-tyypin triterpeenejä, joilla on todettu mm. useiden syöpäsolutyypin kasvua hillitseviä vaikutuksia. Henkilökohtaisesti rapsuttelen usein tämän osan erilliseen pussiin ja valmistan höttömäisistä palasista alkoholiuutteita, triterpeeneiden rasvaliukoisten ominaisuuksien vuoksi.

Varaa metsään mukaasi napakka puinen kori tai vahvasta materiaalista valmistettu kassi. Paperi- ja muovipussit ovat yleensä liian heikkoja teräväreunisten pakureiden kantamiseen ja ne menevät helposti rikki.

Teräketjuöljy

Ainakin Venäjällä Yhdysvalloissa ja Kanadassa pakurikasvannaisia on kerätty vähemmän vastuullisten kerääjien toimesta moottorisaha käyttäen. Suomen maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskuksen (MTT) testien mukaan tämän seurauksena puun kuoresta ja varmasti myös pakurista löytyy jäämiä teräketjuöljystä, mikä ei luonnollisesti ole suotavaa. Käytä pakurin irroittamiseen aina hellävaraisia ja asianmukaisia työkaluja.

Mustaa kultaa keräämään

Moni on kiinnostunut pakurin tarjoamista mahdollisuuksista myös elinkeinona tai lisätuloja tuovana keruuharrastuksena. Foodwest Oy:n vuonna 2010 tekemän, pakurikääppää käsitelleen esiselvityshankkeen mukaan suomalaisesta, kokonaisesta pakurista maksetaan kerääjille 22–24 €/kg. Hankkeen arvion mukaan hyvin kuiva-
tun pakurin kilohinta kerääjille on todennäköisesti noin 50 euron tienoilla. Lisääntyneen kysynnän ja innokkaiden kerääjien määrän kasvun johdosta kilohinta pyörii tällä hetkellä 30–40 €/kg välillä.

Venäjällä pakuria on viimeisten vuosikymmenten ajan kerätty runsaasti etenkin junaratojen ja metsäautoteiden varsilta. Venäjällä haasteena on kuitenkin huomattavan heikko metsäautotieverkosto verrattuna Suomeen. Uskonkin, että etenkin fiksua ja järjestelmällisempää keräystoimintaa olisi mahdollista harjoittaa Suomessa kestävästi, jos aiheeseen luotaisiin kokonaisuutta vaaliva sapluuna ja toimintamalli.

Lisäksi Pohjois-Suomen käppyräkoivujen infektointi ja pakurikäävän puoliviljely luovat mielenkiintoisia mahdollisuuksia aiheen tiimoilla tulevaisuudessa. MTT aloitti keväällä 2013 Pohjois-Suomen koivujen infektoimisen eri pakurikäävän tartuttamismenetelmiä käyttäen. Tulevina vuosina pakurin viljelymahdollisuuksista, kemiallisista ominaisuuksista ja kasvunopeudesta tiedetäänkin varmasti kotimaisten tutkimusten valossa jälleen hieman enemmän [2].

Henri Vanhasen työryhmä on toistaiseksi tutkinut kotimaisia pakurikantoja laboratorio-olosuhteiss. Pakurikäävästä on valmistettu puhdasviljelmää ja viljelyyn käytettävää ympäysmenetelmää on kehitetty aktiivisesti.

Syksyllä 2013 viljelyprojektin tiimoilta perustettiin ensimmäiset viljelmät koetiloille. Testiin tarvittiin parikymmentä tilaa, mutta halukkaita ilmoittautui 130, joista valittiin 30. Kasvatuskierroksia on tehty jo useampi ja aiemmin infektoituissa koivuissa on havaittavissa olevaa kasvustoa. Sato on kuitenkin todennäköisesti valmis vasta 5–10 vuoden kuluttua.

Samaan projektiin liittyen MTT:n Jokioisten toimipisteessä tutkitaan pakurin sisältämiä ainesosia ja kuinka ne reagoivat keskenään. Vanhempi tutkija Juha-Matti Pihlava ja tutkija Jarkko Helström pyrkivät myös vertailemaan, kuinka eri puolilla Suomea kasva-

vat pakurit eroavat toisistaan. Tutkimus on vielä kesken. Samaan aikaan Jokioisilla tehdään immunologista tutkimusta. Toistaiseksi immunologi Pertti Marnila on mm. havainnut koeputkitutkimuksessa, että pakuri nostaa valkosolujen aktiivisuutta.

Henkilökohtaisesti näen suomalaisella pakurilla ja siitä jatkojalostetuilla tuotteilla runsaasti mahdollisuuksia kotimaan markkinoiden lisäksi myös vientituotteena. Etenkin Japanin, Korean ja Kiinan markkinoiden lisäksi pakurin kysyntä on lisääntynyt viime vuosina räjähdysmäisesti myös Euroopassa ja Yhdysvalloissa.



Pakuri on helppo havaita varsinkin lehtensä tiputtaneiden puiden rungoilta. Pakureita esiintyy suhteellisen runsaasti taajama-alueilla, varsinkin koivujen katkenneiden tai katkottujen alaoksien arpeumissa. Sienet tiivistävät itseensä kuitenkin runsaasti monia ympäristön saasteita, eikä niitä kannata kerätä kaupunkialueilta.



Pakurin lypsäminen

Pakuria voi hyödyntää ”lypsämällä”, jolloin pinnan mustasta kuorikerroksesta rapsutetaan varovasti osa pois. Tämän seurauksena pakuri kasvattaa mustan kuorikerroksensa vuoden kuluessa takaisin ja samaa kasvannaista voi hyödyntää samalla tapaa jälleen seuraavana vuonna. Näin on perinteisesti käytetty etenkin kotipiirissä kasvaneita pakureita.



Kerätyn pakurikasvannaisen uusiutuminen

Pakurikäpä kasvattaa usein tummaa kuorikerrosta takaisin puun osiin, joista pakurikasvannainen on irroitettu. Keräämisen jälkeen pakuri voi kasvaa samassa paikassa uudelleen kerättävän kokoiseksi 3–10 vuodessa (jos puu on edelleen elossa).